

A. G. R. U.

IN EPARHIA MARAMUREȘULUI

Suplimentul Organului „Dumineca”

Administrația: Biroul AGRU-lui Sighet, Piața Unirei No. 25.

Apare deodată cu „Dumineca”.

Prețul 1 Leu împreună cu „Dumineca”.

„Cetățeanul își uită ca e creștin : creștinul își uită că e cetățean.”

Pe cât de tristă, dar atât de corectă este aceasta constatare făcută de Dr. Nicolae Popa, în un articol apărut în „Farul Nou unit cu Dacia Crestina” No. 43 din 28 Aprilie a. crt, unde zice ca concluziunea articolului său că : în adevăr, majoritatea din cei ce se mai numesc credincioși astăzi, trăesc pe doua planuri : Cetățeanul își uită că e creștin : creștinul își uită că e cetățean.”

Pare ni să, ca și când nu ar fi în vigoare porunca Dumnezeiască spusă cărțurilor și farizeilor când — după ce au făcut sfat și vroiau să-l prinză pe Isus în cuvânt, și au trimis la el pe ucenicii lor cu Irodianii, zicând : Invățătorule, știm că drept ești și calea lui Dumnezeu întru dreptate înveți, și nu te grijești de nimeni, căci nu cauți la fața oamenilor, deci spune-ne nouă, ce ți-se pare, cade se a da dajde împăratului, au ba ? Iară Isus cunoscând viclesugul lor, a zis : ce mă ispițiți fățarnicilor ? Arătați-mi banul cel de dajde ! Iară ei au adus lui un ban, și a zis lor : al cui este chipul acesta și scriptura de pe el ? Zis au lui : a împăratului. Atunci a zis lor : dați dar cele ce sunt ale împăratului, împăratului, și cele ce sunt ale lui Dumnezeu lui Dumnezeu.” Și auzind, s'eu mirat, și lăsându-l pe el, s'au dus. (Mat. 22, 15—21.)

Pentru că, ca și cum fiind omul făcut

din trup și suflet, așa este cetățeanul supus trupește puterii de Stat, într'ale cărui granițe s'a născut, ori care stat ori cetățenie și-a ales-o, iar sufletește supus lui Dumnezeu. Acelui Dumnezeu care în cea dintâie poruncă s-a descoperit astfel că : „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, să nu ai dumnezei streini inaintea mea, chip cioplit să nu-ți faci ca să te închini lui.”

Deci majoritatea din cei ce se mai numesc credincioși astăzi, și chiar fără de nici o considerare la situația lor socială, nu mai trăesc pe planul arătat de Hristos și anume : ca să dea Împăratului cele ce sunt ale împăratului, iar pe lângă aeeasta să dea lui Dumnezeu, cele ce sunt a lui Dumnezeu.

Indeplinirea acestor două porunci nu pot veni în nici cea mai mică coliziune, pentru că ambele fiind poruncile lui Dumnezeu, indeplinite așa cum trebuie, nu să pot impotrivi „una altuie” din firea lor, din natura omului.

E drept ca în timpuri zgomotoase, când lupta răului în contra binelui e mai accentuată suntem ispițiți și noi, pentru că dacă deavolul a cutezat să ispitească chiar pe Dumnezeuul Mântuitor, zicându-L ca dacă este Fiul lui Dumnezeu să zică pietrilor să se facă pâine, apoi ducându-L de Isus în sfânta cetate și la pus pe el pe vârful bisericii, în fine ducându-l întrun munte foarte înalt și i-a arătat lui toate împărățiile lumii și mărirea lor și a zis lui ca acelea toate le va da lui Isus, dacă va cădea să se inchine

diavolului, atunci a zis Isus răului: du-te dela mine satano, căci scris este: Domnului Dumnezeuului tău te vei inchina și lui singur vei sluji. (Mat, 4, 3—11.) E deci numai firesc că și noi oamenii în special creștinii și-și mai mult creștinii catolicii suntem ispitiți, nu numai în și prin trupul nostru, care fără suflet ar fi asemănător cu ale dobitoacelor, dar și în și prin sufletul nostru care este parte nemuritoare și-i dumnezească în noi. Dar nu avem de ce să ne temem de aceste ispite, pentru că tot la fel scris este în cartea Sf. Apostol Pavel către Corințeni că: Ispita pe voi nu va ajuns, fără numai omenească, însă credincios este Dumnezeu, carele nu vă va lăsa să vă ispitiți mai mult decât puteți, ci împreună cu ispita, va face și sfârșitul, ca să o puteți suferi. Pentru aceea, iubiiții mei, fugiți de slujba idolilor, Ca înțelepților grăesc, (I. Cor., 10, 13—15.)

Tot așa în Cartea catolică a Sf. Apostol Petru la c. 2. 9—10 ni se spune, că știe Domnul a izbăvi de ispită pe cei credincioși, iară pe cei nedrepti ai păzi spre ziua judecării, ca să se muncească, și mai vârtos pe cei ce umblă după trup, intru a pofta spurcăciunii, și domnia o desprețuiesc îndrăzneți, cari își plac loruși, și nu se cutremură a huli măririle.

Este bine ca să cunoaștem azi cele citate din sfânta scriptură scrise aproape înainte de două mii de ani, pentru că erau toate în tocmai decând sunt scrise și vor fi adevărate și în pâna la sfârșitul veacurilor.

Azi mai mult ca ori și când până acuma, slujitorii diavolului încearcă să ispitească tot cu mai mare râvna și lucră cu tot mai mare curaj. Să folosesc de tot ce cugătă că este spre ducerea scopului lor la independinire, anume pierzarea sufletului al celor buni.

Foarte nimerit este caracterizată aceasta luptă al răului în articolul invocat, unde să scrie că: „Spiritul laic răvășește spiritul creștin fără întrerupere. Prin mijlocirea discuțiunilor publice, laicizantii” — și Doamne

cât de mulți sunt ei și cutreeresc scumpă și mândra țara noastră — „agită toate problemele pe cari le ridică viața, după criteriile pe cari le dă oportunismul momentului. Opinia publică, adică mulțimea gata să primească totul de-a gata, e frământată de tot felul de întrebări”. „Doctrinile cele mai variate, cu, sau fără nume, ii sunt servite cu un admirabil meșteșug. Mulțimea nu are decât să aleagă. Dar în toată aceasta frământare un singur fel de întrebare nu sunt puse o singură doctrină e uitată: întrebările cărora le răspunde autoritatea Bisericii, doctrina bazată pe învățătura lui Isus Cristos. Opinia publică discută problemele arzătoare ale zilei, adoptă soluții propuse după ce curentul a fost creat, neglijând complet normele pe cari le-ar fi indicat o confruntare cu creștinismul. Și astfel pe neobservate viața neamului se materializează. în timp ce doctrina creștină se părăginește” . . .

Nu se va permite preloarea și confirmarea acestor constatări cu atât mai mult cu cât că tocmai abea ca în zilele trecute aveau prilej să constate acest adevăr aceia cari au fost de față la o conferință publică anunțată pentru a discuta o problemă arzătoare a zilei, folosit de confregațiarul de a ataca catolicismul în general, pe catolici în special și însuși pe capul suprem al acestei biserici, pentru ce? Pentru că conferențiarul are alte părări personale și pentru ca probabil cunoaște zicala strămoșilor noștri: „calumniare adudacter, semper aliquid adhaeret”! Acest conferențiar nu s'a sfiit, a intra în biserică catolică, a rupe niște afișe puse în vederea credincioșilor în interiorul bisericii adunați din diferite asociații religioase, pentru a să folosi de ele ca de dovezi că catolici sunt trădători.

„Drept are conferențiarul, — dară nu numai catolicii, dar ori și care creștin, carel crede într'unul Dumnezeu, care crede că acest Dumnezeu ni sa descoperit, și care crede că porunca acestui Dumnezeu este ca să dai împăratului cele ce sunt ale împăratului, și cele ce sunt ale lui Dumnezeu lui Dumnezeu, — care a uitat nu numai că este o astfel de poruncă dară a uitat ca e-ar fi creștin și a uitat că este cetățean creștin.